

Vyjd?te ze Sodomy

David Wilkerson September 22, 1997

Kdysi jsem slyšel jednoho pastora, jak říká svým posluchačům: „Starý zákon nemá pro naši dobu význam. Není třeba jej ještě studovat.“

Jak se mýlí! Jeden důvod, proč miluji četění Starého zákona, je to, že vysvětluje Nový zákon v jasných, jednoduchých termínech. Jeho příběhy jsou plné modelů a stínů věčných pravd, vyjádřené v praktických životech skutečných lidí.

Například – ve Starém zákoně je Izrael modelem kámen a Egypt představuje svět. A cesta Izraelců přes poušť představuje naši duchovní práci jako kámen. Také strom, který uzdravil vody v Marah, je modelem Kristova kříže. A skála, ze které vyšly vody na poušti, je modelem našeho Spasitele, do kterého udeřili na kříži.

Opravdu, Písmo objasňuje, že všechny fyzické bitvy Izraele odrážejí jako v zrcadle naše duchovní bitvy dnes: „A toto všechno se jim stalo na výstrahu a bylo to zapsáno pro napomenutí nám, ke kterým dospěly konce věků“ (1. Korintským 10:11). I svatostánek a jeho vybavení jsou příklady nebeských věcí: „Ti slouží obrazu a stínu nebeských věcí, jak bylo Mojžíši od Boha sděleno, když měl dokončit stánek. řekl mu pán: Hle, abys všechno udělal podle vzoru, jenž ti byl ukázán na této hoře“ (Židům 8:5).

Všechny tyto starozákonné příklady jsou určeny k tomu, aby nás uchránily před upadáním do nevíry, jako se to stalo Izraeli. Autor epistol Židům píše: „Vynasnažme se tedy vstoupit do toho odpočinku, aby snad někdo neupadl do téhož příkladu neposlušnosti“ (4:11). Jinými slovy: „Studujte Starý zákon a uťte se na příkladu Izraele. Nedělejte stejné chyby, jako udělali oni!“

Kdykoliv nerozumím pravdu v Novém zákoně, uchyluji se ke Starému zákonu, abych to tam našel nějak vysvětlené. Například – řekněme, že se chci naučit, jak strhnout jakoukoliv duchovní zeď, kterou možná ďábel postavil v mém životě. Obrátím se k příběhu Jozue, abych poznal, jak padly zdi Jericha. Fyzická bitva Izraelců s tímto zdmi mi poskytuje obrázek a vzor, které mi pomohou porozumět, jak mohu strhnout všechny zdi, které mi brání v dosažení plnosti v Kristu.

Podobně, jestliže se chci naučit o přemáhání, vítězství v modlitbě, obrácím se k příběhu Jákoba, abych věděl, jak zápasil s andělem. Nebo, jestliže se chci naučit, jak uchránit své pomazání jako služebníka, budu říst o Samsonovi, abych nastudoval, jak své pomazání ztratil.

Tímto způsobem nám příběh Sodomy poskytuje mocný příklad Boží nenávisti k hříchu. Apoštol Petr píše: „Bůh...msta Sodomu a Gomoru obrátil v popel, když je odsoudil ke zkáze, aby dal výstrahu budoucím bezbožníkům“ (2. Petr 2:6). Petr říká: „Tohle je úhel toho, co Bůh udělal Sodomě. Jeho jednání s tímto městem by mělo být příkladem pro každou společnost!“

Připomeňme si příběh Sodomy, abychom mohli odhalit Novozákonné pravdu, kterou objasňuje: Nový zákon je celý o tom, jak dostat ze Sodomy, jak dostat Sodomu z tebe a jak dostat na horu – do přítomnosti Pána!

V 19. kapitole Genesis ?teme p?íb?h Lota, který byl Abrahamovým synovcem. Apoštol Petr popisuje Lota jako spravedlivého muže (viz 2. Petr 2:7–8). Ale Lot žil na míst?, kde nikdy nem?l být – v h?íšné Sodom?.

I dnes je Sodoma spojována se vším, co je h?íšné, zlé, násilnické, zvrhlé a bezbožné. H?íchy m?sta se staly tak ohavné a nemravné, jejich odporný zápach dosahoval až do nebe. Nakonec B?h ?ekl: „Dost! H?ích tohoto m?sta vystoupal k nebi. Te? Sodomu do základ? vypálím!“ (Hebrejský význam „Sodomy“ je „sežehnutý, vypálený.“)

V?tšina z nás p?emýšlí o Sodom? jako o typu novodobého h?íšného m?sta – jako je San Francisco, se svými militantními homosexuály, nebo New York City se svou chamtivostí a násilím, nebo New Orleans se svými ?ábelskými masopusty. Ale pravda je, že se pot?ebujeme jen podívat na svá srdce, abychom našli Sodomu.

Víš, všichni jsme se narodili se sodomitskou povahou – se srdcem, které je neoby?ejn? h?íšné, plné všech zlých v?cí. „Anobř rad?ji nepravosti v srdci ukládáte, a násilí rukou svých v zemi této odvažujete“ (Žalm 58:2). „P?evrácenost všeliká jest v srdci jeho, smýšlí zlé všelikého ?asu, sváry rozsívá“ (P?ísloví 6:14). „Srdce, kteréž ukládá myšlení nepravá, noh kvapných b?žeti ke zlému“ (verš 18).

Ježíš sám ?ekl, že je v nás od narození sodomitská p?irozenost: „Ze srdce totiž vycházejí zlé myšlenky, vraždy, cizoložství, smiln?ní, krádeže, falešná sv?dectví, urážky. Tyto v?ci špiní ?lov?ka...“ (Matouš 15:19–20).

Navzdory této p?irozenosti nazval B?h Lota spravedlivým. Ale Lot m?l hluboký duchovní problém: byl p?ivázán neviditelným provazem k Sodom?! Toto hanebné m?sto m?lo vliv na jeho srdce. A Lot se z n?j nedokázal uvolnit, navzdory neustálému rozkladu své duše: „Nebo? když ten spravedlivý muž mezi nimi bydlel, trýznil den za dnem svou spravedlivou duši tím, co vid?l a slyšel: jejich zlo?innými skutky“ (2. Petr 2:8).

Lot v?d?l dobře, že nemá z?stávat v Sodom?. Písmo ?íká: „Blahoslavený ten muž, kterýž nechodí po rad? bezbožných, a na cest? h?íšníků nestojí, a na stoličce posm?va?? neseďá“ (Žalm 1:1). Lot se možná rozhodnul: „To je to – musím se odsud dostat! Jestli tu ještě chvíli z?stanu, tak se m? ta nepravost zmocní. Bude m? to stát mou duši!“ Ale nikdy nem?l sílu v?le odejít.

B?h již dal Lotovi nejmén? jednu p?íležitost odejít. Ve 14. kapitole Genesis ?teme, že spojené armády ?ty? král? p?epadly Sodomu a Gomoru, vyrabovaly m?sta a vzaly lidi do zajetí. Lot a jeho rodina byli mezi zajatými (viz Genesis 14:12).

Když o útoku uslyšel Abraham, vyzbrojil svých 318 služebník? a útočníky pronásledoval. A p?sobením Boží zázra?né moci p?emohl tyto nep?átelské krále a získat všechno zp?t. „I odjal zase všechno zboží; také i Lota bratra svého s statkem jeho zase p?ivedl, ano i ženy a lid“ (verš 16).

Lotovi se dostalo nadp?irozeného vysvobození ze Sodomy. Ale místo aby h?íšné m?sto opustil, rovnou se do n?j vrátil!

M?j zesnulý p?ítel Leonard Ravenhill, veliký Boží prorok, napsal knihu „Sodoma nem?la Bibli.“ Skutekn?, Sodoma nem?la žádné Písmo svaté – ale toto m?sto m?lo jedno z nejmocn?jších kázání, které kdy bylo lidstvu kázáno. Tím kázáním byl Abraham – zbožný muž, který symbolizoval spravedlnost.

Lidé ze Sodomy vid?li Abrahama uctívat, platit desátky a chodit pokorn? p?ed Hospodinem. A když odmítl p?ijmout odm?nu za záchranu jejich m?sta, byla to milující výtka jejich h?íšného životního stylu. Abraham nemohl p?ijmout ani ?emínek obuvi ze Sodomy! (viz verš 23).

Tento p?íklad zbožného muže m?l zp?sobit, aby se Lot ot?ásl hr?zou – ale nestalo se. Lot stále odmítal opustit Sodomu. ?asto jsem si ?íkal: „Pro? Lot nešel? Bible ?íká, že miloval Boha. Ur?it? m?l obavy o svou duši.“

V??ím, že B?h nám v této pasáži na n?co ukazuje. Tím bodem je, že žádný ?lov?k – ani svatý kazatel jako Abraham – nás nedokáže osvobodit od h?ích? v našem srdci. Nikdo nás nem?že vyvést ze Sodomy – protože lidské t?lo nemá samo o sob? moc, která by poskytla úplné a kompletní osvobození! Vidím Lota jako p?íklad Starozákonního v??ícího

Lot p?edstavuje druh bojujících k?es?an? dneška. Tento v??ící vírou p?ijal ud?lenou spravedlnost Krista. Ale jeho duše je zmítaná h?íchem, který vidí jak ve spole?nosti, tak ve svém vlastním srdci. Ví, že miluje Boha. Ale n?co v jeho duši z?stává – možná špatný zvyk nebo neodbytné zlé myšlenky.

Boží zákon mu říká: „Odlož stranou každé b?emeno a zako?en?ný h?ích. Mzdou h?íchu je smrt.“ Opravdu, zákon neustále vyžaduje poslušnost tohoto v?íciho. Ale také neustále usv?d?uje jeho srdce. Pokaždé, když selže, zaje?í: „Vinen!“

Tento k?es?an ví, že je neschopný opustit sv?j h?ích. ?as od ?asu Bohu slibuje, že se polepší. Ale vždy jen p?idává ke své nepravosti. A nakonec volá: „Jsem úpln? svázaný. Nemám žádnou moc, abych to p?emohl.“ Nedokáže se sám ze Sodomy dostat!

Pod Starou smlouvou byla vyžadována absolutní poslušnost. Boží zákon neslevil p?i nejnepatr?jší neposlušnosti. Jednoduše ?e?eno, duše, která zh?ešila, zem?ela.

Tato p?ikázání byla jasn? stanovena, popisovala dokonalou poslušnost a požadavky svatého Boha. Ale zákon neu?inil v t?le žádné opat?ení pro takovou poslušnost. A ?lov?k sám sebe shledal úpln? neschopným dodržovat p?ikázání zákona. Pavel nazval zákon jako: „...jho na šíji u?edník?...které nemohli unést ani naši otcové ani my?“ (Skutky 15:10).

Ale Pavel také píše, že „...zákon byl naším vychovatelem ke Kristu, abychom byli ospravedln?ni z víry“ (Galatským 3:24). Zákon odhalí naše srdce, nau?í nás, že máme slabou v?li, že jsme bezmocní jako d?ti, že pot?ebujeme spasitele.

V tuto chvíli bys možná rád v?d?l: „Pro? od nás B?h vyžaduje absolutní poslušnost, a p?itom nás nevybaví mocí, abychom jí dostáli?“ Bible to objas?uje: B?h nás musí dostat na místo, kde si uv?domíme, že nemáme žádnou moc, abychom unikli našemu h?íchu!

Dal Izraeli 400 let utrpení, aby se nau?ili, že nejsou schopni se postarat o své vlastní vysvobození. Nedokázali se sami, ve své síle, zbavit svých otroká??. Pot?ebovali vysvoboditele – Boha, který natáhne svou ruku a vyvede je z jejich otroctví.

A trvalo to staletí – až do ?asu Zachariáše – aby Izrael uznal svou pot?ebu vykupitele. Nakonec se p?esv?d?ili, že pot?ebují spasitele, který bude „...jeho zdí ohnivou v?kol, a slávou budu u prost?ed n?ho“ (Zachariáš 2:5). B?h sám bude ohn?m kolem nich – a Jeho sláva v nich!

Ale mnoho dnešních k?es?an? se stále ještě této lekci nenau?ilo. Žijí pod zákonem – snaží se ve svém t?le, dávají sliby Bohu, pokoušejí se osvobodit ze svého h?íchu. Každý den vstávají se slovy: „Tohle je ten den, Pane! Najdu sílu a také sílu v?le, abych zlámal tyto okovy. Jen trochu víc námahy a budu svobodný!“

Ne – to se nikdy nestane! Skon?í to jen ve v?tší vin?. Zákon je ur?ený k tomu, aby je vedl ke k?íži – k uznání jejich bezmocnosti, jejich pot?eby vykupitele!

Možná z?stáváš v pohod? a myslíš si: „Toto poselství se na m? nevztahuje. Nemám žádný zako?en?ný h?ích. Nejsem zapleten ve smilstvu nebo cizoložství, a také nepiji ani nekou?ím. Díky Bohu, není ve mn? nic ze Sodomy.“

Nem?žeš se víc mýlit! Jakub píše: „Každý, kdo je pokoušen, je vle?en a váben svou vlastní žádostivostí“ (Jakub 1:14). Všichni jsme vábeni našimi žádostmi – každý z nás, bez výjimky!

Jakub pak dodává: „...když žádostivost po?ne, porodí h?ích...“ (verš 15). Mluví tu o procesu narození. V každém z našich srdcí je l?no žádostí – a každý h?ích, kterého se dopustíme, se narodí v tomto l?n?. Tak jako žádné dv? d?ti nejsou stejné, žádné dva h?íchy nejsou stejné. Každý ?lov?k vytvá?í sv?j vlastní druh h?íchu. A po léta jsou se svých tajným h?íchem v pohod?. Podobn? jako Lot se k n?mu stávají slepí a za?ínají ho brát na lehkou váhu.

P?emýšlím o mnoha takových p?íkladech v t?le Kristov?. P?imhou?íme oko nad h?íchem vyhledávání chvály od druhých. P?imhou?íme oko nad h?íchem touhy po postavení. P?imhou?íme oko nad h?íchem pýchy na naše duchovní ko?eny, na naše biblické znalosti, na náš d?sledný modlitební život. Sami sebe možná vidíme jako pokorné, laskavé, u?enlivé – ale my nejsme!

B?h nebere žádný z našich h?ích? na lehkou váhu. Nau?il jsem se to dost nep?íjemným zp?sobem. Když se dnes podívám zpátky na svých tém?? padesát let služby, mám pocit odporu k dobám, kdy jsem byl oklamán h?íchem pýchy.

Vzpomínám si, že jsem byl uvádějícím mluvčím na jedné místní konferenci pastorů. Myslel jsem si: „Bůh mi požehnal tak velikým zjevením. Nejsem ohromen žádným z těchto lidí velkých jmen. Bůh mě od mého narození oddělil jako pomazaného kazatele!“

Nedlouho poté jsem skončil pod pátracím reflektorem Ducha svatého – a ten zasvítí přímo na mou pýchu. Kdybych se nedržel Pavlova napomínání, abych minulé věci hodil za sebe, skončil bych v zoufalství. Ale Bůh mi ukázal svou milost. Díky Pánu za jeho milosrdenství a trpělivost, kterou se mnou má, tenkrát i te.

Dnes je voláním mého srdce: „Pane, vím, že nejsem ten pokorný, skromný služebník, který jsem si vždycky myslel, že jsem. Jsem domýšlivý, sebevdomý, impulsivní. Teď jsem si uvědomil, že každé pomazání, které mám, je jen díky tvé láskyplné péči!“

Moje žádosti nemusí být tvými žádostmi. Ale věřím, že existují věci, které musíme my všichni udělat, máme-li být vysvobozeni ze Sodomy:

1. Musíme vzít Boha za slovo, že to myslí vážně, že z nás vypálí všechno, co je ze Sodomy!

Í řekl Hospodin: Proto že rozmnožen jest křik Sodomských a Gomorských, a hřích jejich že obtížen jest náramně“ (Genesis 18:20). Všichni rádi slyšíme o Boží milosti, milosrdenství a trpělivosti. Ale nechceme reálné skutečnosti, že někdy v budoucnu, brzy, přijde Bůh proti všemu, co je ze Sodomy.

Bůh zjevil svou přirozenost Mojžíšovi takto: „Nebo pomíjeje Hospodin tváři jeho, volal: Hospodin, Hospodin, Bůh silný, lítostivý a milostivý, dlouho čekající a hojný v milosrdenství a pravdě, Milosrdenství činí tisícům, odpouští nepravost a přestoupení i hřích...“ (Exodus 34:6–7). Ale v tom samém verši Bůh dodává: „... (Bůh) kterýž nikoli neospravedluje vinného...“ (verš 7).

Hospodin řekl: „Nezamhouřím oči nad hříchem! Ano, jsem milosrdný a trpělivý. Ale přichází čas, kdy má trpělivost s tvým hříchem skončit. A tehdy Sodomu vypálím!“

Lot dostal toto varování. Dva andělé k němu přišli a řekli: „Vsta, vezmi ženu svou a dvě dcery své, kteréž tu jsou, abys nezahynul v pomstě města“ (Genesis 19:15).

Víme, že Lot nebral toto varování vážně. Vlastně spal tak tvrdě, že ho přísti ráno museli andělé vzbudit. Lotovi zeřově si museli myslet: „Kdyby doopravdy věřil tomu varování, už by byl na cestě pryč. Ale on tomu nevěřil – tak proč bychom měli my?“ To by pro nás mělo být lekcí! Můžeme svěřit o Ježíšově návratu, jak chceme. Ale jestliže nebudeme žít, jako by se Kristus už chystal k návratu, nikdo nám nebude naslouchat!

Nuže, já věřím v to, co se nazývá „Boží ultimáta (poslední výzvy).“ To je, když Duch svatý ví, že tě tvůj hřích chce co nejdříve zničit. Ale dřív, než se tvá tajná žádost rozhoří stravujícím plamenem, přijde k tobě Pán a řekne: „Já jsem Bůh milosti a chci tě odtud vyvést. Ihned se odvrát od svého hřichu. Poslechni mé slovo!“

Tato ultimáta najdeme všude v Bibli. Například Ananiáš a Safira byli varováni, aby nezarmucovali Ducha svatého tím, že budou lhát. A když to udělali, padli mrtví k zemi (viz Skutky 5). Rovněž Pavel varuje před zarmucováním Ducha: „A nezarmucujte Božího Svatého Ducha, jímž jste byli oznaženi ke dni vykoupení“ (Efezským 4:30).

Nezáleží na tom, jak moc se modlíš nebo postíš, nebo jak vřemě pracuješ na Božím díle. Jestliže nepřipustíš, že tvůj hřích byl zplozen tvými žádostmi – a nevěříš, že Bůh s ním bude vážně jednat – jsi oklamán!

2. Musíš zastavit své pokusy smlouvat se svým hříchem!

Lot v den zúřtování nakonec přišel. Divoká chátka Sodomitů obklíčila jeho dům, bušila na dveře a vyřikovala oplzlosti. Dožadovali se, aby jim Lot poslal ty dva anděly, aby je mohli znásilnit: „I volali na Lota, a řekli jemu: Kde jsou ti muži, kteříž přišli k tobě v noci? Vyveď je k nám, ať je poznáme“ (Genesis 19:5).

Byla to hrůzná scéna. Přesto se Lot ve své reakci pokusil mužem nabídnout dohodu. Ořividně byl Lot soudcem v Sodomě, protože seděl v městské bráně a měl reputaci, která ho chránila. Tak se pokusil chátě domluvit. Šel dokonce tak daleko, že je nazýval „bratry“ – což dokazuje, že bral hřích Sodomy příliš na lehkou váhu!

„...Prosím, bratři moji, neřičte zlého. Aj, mám te dvě dcery, kteréžto nepoznaly muže; vyvedu je nyní k vám, řičte s nimi, jak se vám líbí; toliko mužem tímto nic neřičte...“ (verše 7–8).

Jeden teolog píše, že Lot v'děl, že tito muži jeho dcerám neublíží, protože to byli homosexuálové. Možná si Lot sám pro sebe odvodnil: „Tito muži jsou homosexuální prostitutí, hledající uspokojit své perverzní chťe. Nejsou pro ženy žádnou hrozbou. Když jim te pošlu své dcery, vrátí se zítra dom? nedot'ené.“

Jak sm'šné! I kdyby to byla pravda, Lot by se snažil zbavit jednoho h'íchu jiným. Ale je nemožné vyjednávat s chťem! Kdykoliv se kolem n'j pokusíš postavit meze, vždycky je prolomí, rozlije se za své hranice.

Lot je p'íkladem toho, co m'že skrytý h'ích ud'lat se spravedlivým ?lov?kem. Je jasné, že byl oklamán. Jeho h'ích v n'm vyvolal tak nebezpe?ný stav, že by se vzdal všeho, aby si zachoval tvá? – v?etn? své milované rodiny. Pravd?podobn? si myslel: „Kdyby to vyšlo, zachráním své dcery a rovn?ž svou reputaci. Všechno bude jako p?edtím. Život v Sodom? v?bec není tak špatný!“

Tento muž nebyl p?ipravený ?elit realit?! Zbyte?n? prodlužoval ?as, kdy bude skládat ú?ty – stále ?achroval, pokoušel se odložit Boží vysvobození ve svém život?. A moji milí, tohle je postoj mnoha dnešních k'es?an?. P?esv?dují sami sebe: „M?j B?h je B?h milosrdenství. Osvobodil m? z h'íchu d?íve a ud?lá to zas.“

Ne! B?h ti v této pasáži ?íká: „Žádné další smlouvání. Žádné další obchodování s leh?ím h'íchem za t?žší h'ích. Všechno to musí pry?!“

3. Lot by nikdy neodešel ze Sodomy z vlastní v?le!

Lot by zem?el p?i holocaustu, kdyby B?h nevzal v?ci do svých rukou. Hospodin doslova popadnul Lota a jeho rodinu a vytáhnul je z m?sta: „A když prodléval, chopili muži [and?lé] ruku jeho, a ruku ženy jeho, a ruku dvou dcer jeho, nebo se slitoval nad ním Hospodin; i vyvedli jej, a pustili za m?stem“ (Genesis 19:16).

Jak nádherný obrázek Novozákonní milosti našeho Pána! Jak Lot prodléval na pokraji zkázy, bez jakékoliv síly nebo v?le sám se zachránit, Boží ruka vedla tohoto zmateného, oklamáného, h'íchem spoutaného muže do bezpe?í. V podstat? Lotovi ?ekl: „Miluji t?, a nenechám t? zem?ít v tomto holocaustu. Jsi spravedlivý muž, Lote – a já jsem t? varoval. Te? b?ž!“

„Kristus totiž, když jsme my ještě byli bezmocní, v ur?ený ?as zem?el za bezbožné“ (?íman?m 5:6). Doslovný význam pro „bezmocní“ je zde „bez schopnosti nebo v?le.“ B?h ?íká, že je ochotný jednat v náš prosp?ch – protože nemáme nic, co bychom dali!

Hospodin m?l pro Lota ještě jeden p?íkaz: „Zachovejž život sv?j, neohlédej se zp?t, ani se zastavuj na vší této rovin?; ujdí na horu, abys nezahynul“ (Genesis 19:17). Hora tu p?edstavuje Boží p?ítomnost, místo kde jsi sám s Bohem. Vidíme tento obrázek všude v Písmu: Bylo to na ho?e, kde se Mojžíš setkal s Boží slávou...kde byl Kristus prom?n?n p?ed svými u?edníky...kde Ježíš hledal svého Otce v modlitb?. Všechny tyto v?ci se staly na ho?e.

„Veliký jest Hospodin, a p?evelmi chvalitebný v m?st? Boha našeho, na ho?e svatosti své“ (Žalm 48:1). „...Po?te, a vstupme na horu Hospodinovu, do domu Boha Jákobova, a bude nás vyu?ovati cestám svým, i budeme choditi po stezkách jeho...“ (Izaiáš 2:3). Je tu poselství: „Když t? B?h osvobozuje vírou v Jeho zaslíbení, utíkej rovnou na horu Jeho svatosti!“

Ale Lot stále ještě nebyl ochotný utíkat do Boží p?ítomnosti. ?ekl: „...ale já? nebudu moci ujíti na tu horu, aby mne nepostihlo to zlé, a um?el bych“ (Genesis 19:19). Místo toho žádal Hospodina, aby ho nechal jít do m?sta Ségor.

B?h mu to dovolil. A Lot nakonec opravdu skon?il na ho?e. Ale když už tam jednou byl, stalo se ještě n?co horšího než v Sodom?. Lot se opil a byl sveden svými dv?ma dcerami, které porodily syny zplozené v krvesmilstvu. Jak tragický obrázek! A to všechno se stalo proto, že Lot – a?koliv byl vysvobozen – nepokra?oval dál do plnosti v Bohu.

Tohle je Starozákonní model – ale dovolte mi ukázat vám Novozákonní pravdu!

V?ím, že následující pasáže zjevují, jak nás B?h vysvobozuje ze Sodomy:

„Tak jako nám jeho božská moc darovala všechno, co pat?í k životu a zbožnosti, skrze poznání Toho, který nás povolal svou slávou a ctností, jejichž prost?ednictvím nám byla darována veliká a drahá zaslíbení, abyste se díky nim stali ú?astníky božské p?irozenosti, když jste unikli zkáze, která ve sv?t? panuje skrze žádosti“ (2. Petr 1:3–4).

Bůh k nám přichází, když jsme oklamáni a svázáni, s mocnými sliby úplného a kompletního vysvobození. říká: „Zavazuji se, že tě vysvobodím a ochráním před nepravostí. A dám ti srdce, abys mě poslouchal. Ať se tě nepustí moje zaslíbení!“

Jak nádherná, osvobozující pravda! Jsme vyváděni z našeho hříchu tím, jak přijímáme Boží zaslíbení za své. Chvilí o tom přemýšlej. Petr řekl, že vřící, na které se ve své epištole obracel, „...unikli zkáze, která ve světě panuje skrze žádosti“ (verš 4). Jak tito křesťané unikli hříchu? Byla jim darována božská moc – život a zbožnost – skrze jejich víru v Boží zaslíbení!

Drahý svatý, tvůj otec chce, abys znal plnost radosti v Kristu. A tato radost propukne jen tehdy, když jsi osvobozený od moci hříchu. Takže, dovol Duchu svatému, aby vstoupil do lůna tvých žádostí a odstranil všechno, co se nepodobá Kristu. Modli se k Pánu právě teď:

„Drahý Otče – souhlasím s tebou ohledně mého hříchu. Zápach mého kompromisu proniknul do nebe. A já vím, že musí okamžitě pryč! Pane, přijímám Tvé milující, božské ultimátum. Všechno skládám před Tebou. Zapal všechno, co je ve mně zlé a hříšné. A ať se Tvá zaslíbení zmocní mého srdce. Ve mě na horu Tvé svatosti!“

[Download PDF](#) [1]

Links

[1] <http://worldchallenge.org/printpdf/3232/>